

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: **X. S.**
zastoupena JUDr. Marií Myslílovou, advokátkou
se sídlem Praha, Staré město, Celetná 602/3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, čj. OAM-310/ZA-ZA11-K07-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, čj. OAM-310/ZA-ZA11-K07-2016, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 12.342 Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Marie Myslílové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 8. 3. 2018 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým jí nebyla udělena

mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení objasnil, že tvrzenými důvody žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jsou její obavy ze zadržení, uvěznění a ohrožení jejího života z důvodu skutečnosti, že je příslušnicí náboženské menšiny a že čínská vláda věříci pronásleduje. Na základě výpovědi žalobkyně a shromážděných informací o dodržování lidských práv a svobod v zemi původu žalobkyně učinil žalovaný závěr, že nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť takové důvody v průběhu řízení ani neuváděla. Dle žalovaného nebyla žalobkyně v zemi původu vystavena pronásledování z důvodu příslušnosti k náboženské skupině ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, neshledal tedy u ní odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a proto jí neudělil mezinárodní ochranu ani podle tohoto ustanovení. Žalovaný dále uvedl, že nezjistil skutečnosti nasvědčující, že se u žalobkyně jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neudělil jí proto ani azyl z humanitárních důvodů ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Stejně tak jí neudělil doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, neboť neshledal důvody, pro které by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně v celém rozsahu výroku včas podanou žalobou, v níž namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také jen „ČR“) žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále ustanovení § 12 písm. a) a b) a § 14a zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
4. Žalobkyně shrnula skutkový stav věci a připomněla, že v březnu 2016 byla nucena vycestovat z Číny pro vážnou hrozbu ze zatčení, když v září 2013 byla zadržena spolu s dcerou při náboženském setkání v bytě přítelkyně a brutálně vyslýchána a následně se musela skrývat až do svého odchodu ze země. Uvedla, že riziku zatčení byla vystavena opakovaně. Dva měsíce poté, co byla zadržena policií a vyslýchána, přišla k nim dvakrát policie znovu i se starostou, vyslýchala ji, ptali se, zda je ještě věřící, a hrozili, že příště půjde do vězení. Poté je navštěvoval starosta a hrozil jim stejně jako předtím policie. Proto se v roce 2014 rok skrývala u sestřenice, někdo ji však udal a hledala ji tam policie. Unikla jen náhodou a musela se přemístit do pronajatého bytu v Nanbucun, kde žila odloučena od rodiny. Poté co byla zatčena v prosinci 2015 představená její církve, rozhodla se ze země odejít. Proto v březnu 2016 vycestovala a požádala o mezinárodní ochranu v České republice.
5. Dle žalobkyně byly v jejím případě jednoznačně naplněny důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování, a to z důvodu jejího náboženského vyznání. Uvedla, že splňuje kritéria definované relevantní judikaturou pro udělení azylu, a tyto dále rozvedla.

6. Dle žalobkyně byly v jejím případě jednoznačně naplněny důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování, a to z důvodu jejího náboženského vyznání. Uvedla, že splňuje kritéria definované relevantní judikaturou pro udělení azylu, a tyto dále podrobně rozvedla (zejména odůvodněný strach z pronásledování, hrozící újmu dosahující intenzity pronásledování, selhání vnitrostátní ochrany, pronásledování z azylově relevantních důvodů). Připomněla, že ve své výpovědi uvedla, že je členkou neregistrované (tzv. domácí) křesťanské církve. Z její výpovědi přitom vyplývá, že jak obavy její, tak obavy jejího okolí z pronásledování ze strany státu, jsou postaveny na racionálním základě. Jak žalobkyně, tak i její bezprostřední okolí byli vystaveni jednání ze strany státu, které vzbudilo v žalobkyni důvodné obavy z pronásledování. Žalobkyně poukázala na to, že pro získání mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu není zapotřebí naplnit podmínku skutečného osobního pronásledování, byť i toto žalobkyně prokázala, ale toliko důvodnou obavu. K tomu upozornila na důkazní materiály k Čínské lidové republice, v nichž je jednoznačně uvedeno, že členové domácích nepovolených církví jsou pro svou víru pronásledováni, soustavně rušeni raziemi v místech setkání, zadržováni, ponižujícím způsobem vyslýcháni, následně v mnohých případech trestně stíháni a trestáni odnětím svobody, jsou mučeni a v některých případech beze stopy mizí. Uvedla, že skutečnosti, které prožila a popsala v průběhu správního řízení, nepochybně spadají pod pojem pronásledování a odůvodněné obavy z pronásledování, jak je definován zákonem a kvalifikační směrnicí. O hrozbě pronásledování svědčí dle žalobkyně také skutečnost, že v Číně jsou nadále v provozu převýchovné pracovní tábory, které zadržují členy náboženských a duchovních skupin. Žalobkyně neměla možnost využít vnitřního přesídlení, resp. takovéto přesídlení by bylo naprosto neúčelné, což se také prokázalo, když se schovávala u sestřenice a na dalších místech. Z informací dostupných o zemi původu žalobkyně navíc vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny. V tomto směru poukázala zejména na zprávu organizace ChinaAid. Skutečnost, že vnitřní přesídlení v rámci Číny není možné, je známa žalovanému i z úřední činnosti, kdy v rámci řízení vedených žalovaným ve skutkově i časově obdobných věcech byl čínským křesťanům azyl udělen. Splnění podmínky selhání ochrany v zemi původu prokazují dle žalobkyně kromě její výpovědi i mnohé zprávy o stavu dodržování lidských práv a svobod v Číně. V daném případě je navíc právě stát původcem pronásledování křesťanů na jeho území a o selhání státní ochrany před tímto jednáním tak nemůže být pochyb. Žalobkyně má zato, že splňuje všechny zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud žalovaný mezinárodní ochranu neudělil, je zřejmé, že vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu a je rovněž v rozporu s provedeným dokazováním, což je bez dalšího důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí trpí rovněž nedostatkem důvodů rozhodnutí, což je dalším důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
7. Pokud jde o udělení humanitárního azylu, žalobkyně sice obecně souhlasila s tvrzením žalovaného, že se tento typ azylu se využije, kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit, není ji však zřejmé, proč se žalovanému jeví jako humánní vystavení žalobkyně důvodnému riziku zatčení, mučení nebo i zmizení ihned po přiletu na území Číny. Tvrzení žalovaného, že o humanitární azyl nežádala, pak neodpovídá obsahu spisu, neboť žádost o humanitární azyl je obsažena v žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.

8. Dále žalobkyně z právní opatrnosti tvrdí, že v případě neudělení azylu bylo na místě udělit v jejím případě *ex lege* doplňkovou ochranu, neboť jsou zde zjevné důvodné obavy, že jí v případě vrácení do Číny hrozí nebezpečí vážné újmy, tedy mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání. Je zde také dána hrozba usmrcení žalobkyně, byť zřejmě ne ve formě uložení trestu smrti (což však také nelze vyloučit např. při nařčení ze špionáže, zrady apod.), nýbrž faktického usmrcení bez předchozího formálního procesu. Takové důvodné obavy jsou na místě, když velké množství relevantních a důvěryhodných zdrojů uvádí, že v Číně po návratu do země žadatelé o mezinárodní ochranu mizí, jsou vězněni, mučeni apod. Zatímco žalovaný nepřeložil důkazní materiály poskytnuté žalobkyní a využil pouze omezené množství důkazů, rozhodně se nevypořádal s otázkou, zda jsou podobné obavy liché. Správní orgán se tak dopustil pochybení v tom, že za stavu absence důkazů vytvořil nesprávný závěr ohledně neodůvodněnosti žádosti žalobkyně. Neudělení doplňkové ochrany je dle žalobkyně i v rozporu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Neudělením doplňkové ochrany žalovaný porušil § 14a odst. 1 zákona o azylu, současně zasáhl do práv žalobkyně chráněných čl. 33 odst. 1 Ženevské úmluvy; čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení a trestání; čl. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
9. Dále žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to v první řadě z důvodu jeho nesrozumitelnosti. Dle jejího názoru vykazuje tak závažné textové a formulační nedostatky (některé pasáže jsou zcela identické, větná konstrukce užitá jako paušální důvod pro neprovedení důkazů navržených žalobkyní), že mu nelze porozumět a pochopit, jaké konkrétní důvody vedly žalovaného k vydání zamítavého rozhodnutí. Skutkové závěry jsou formulovány natolik obecně, že jsou zcela neurčité a nekonkrétní. Skutkové a právní závěry žalovaného si pak na mnoha místech vzájemně odporují a protirečí. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně nepřezkoumatelné rovněž s ohledem na neurčitý odkaz na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (na straně 23 odst. 5 napadeného rozhodnutí) a ohledně prokázaného stavu a míry pronásledování křesťanů v Číně. Skutkové závěry, které správní orgán učinil o Číně, nelze totiž z napadeného rozhodnutí vůbec zjistit, neboť pouze uvedl, co nepopírá a nezpochybňuje, avšak nečiní žádné pozitivní skutkové zjištění. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné rovněž proto, že téměř shodné důvody, které (zřejmě) vedly žalovaného k zamítnutí žádosti žalobkyně o azyl (např. tvrzení ohledně ekonomických motivů žalobkyně, údajně bezproblémové vyřízení pasu, uvedení nepravdivých údajů do žádosti o vízum, atd.) vedly k udělení azylu ve věcech skutkově i časově obdobných. Tvrzení žalovaného o tom, že je žalobkyně ekonomickým migrantem, označila žalobkyně za spekulaci a tvrzení o organizované skupině a organizované cestě do Zastávky u Brna za nepodložené domněnky. Rovněž závěry žalovaného o okolnostech vycestování žalobkyně ze země a z toho dovozovaný nezájem čínských orgánů o její osobu označila za úvahy nesprávné.
10. Dále žalobkyně poukázala na procesní vady, které měly spočívat v neprovedení jí navržených důkazů a nevypořádání se s nimi. Žalobkyně nebyla spokojena ani s průběhem pohovorů, zejména pak s protokolací, k níž namítla, že v důsledku nepřesných překladů z čínského jazyka tato vykazuje na některých místech nedostatky, plynoucí mimo jiné z neporozumění otázky či překladu. Namítla rovněž, že jí nebylo doručeno napadené rozhodnutí v čínském jazyce a nebylo jí ani celé přetlumočeno do čínského jazyka. Tím bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, neboť neměla

možnost se s napadeným rozhodnutím řádně seznámit za účelem efektivního využití opravných prostředků. Nepřeložení rozhodnutí do jazyka, který žalovaná ovládá, je dle jejího názoru porušením čl. 13 EÚLP.

11. Na podporu své žalobní argumentace žalobkyně poukázala na čtyři konkrétní rozhodnutí žalovaného v obdobných věcech (v nichž však azyl byl udělen) a navrhla k důkazu další zprávy a články o zemi původu, podrobně pak zmínila zejména zprávu Ministerstva zahraničních věcí čj. 98863/2015- LPTP ze dne 17. 6. 2015 a zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie z roku 2016.
12. Ze všech uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobkyně a informace o zemi původu, které považuje za zcela dostatečné. Má zato, že zjistil skutečný stav věci, že se zabýval všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila, a že si opatřil potřebné podklady pro vydání rozhodnutí.
14. Žalovaný uvedl, že žalobkyně svou žádost neodůvodňovala jinak než v souvislosti s náboženským přesvědčením, důvody k udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu v posuzovaném případě tedy absentují. V tomto směru odkázal na příslušnou pasáž odůvodnění rozhodnutí (strana 11 a násl.). Má zato, že v napadeném rozhodnutí podrobně vysvětlil, co jej vedlo k závěru, že individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobkyně nebo jeho údajnou hrozbu v případě návratu do země původu u žalobkyně neshledal. Sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině, či její tvrzení o životě v zemi jejího původu a konkrétních potížích. Přesto byl však nucen konstatovat přítomnost řady okolností značně snižujících její věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a podání žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že se žalobkyní proběhly celkem dva pohovory, ve kterých měla možnost objasnit všechny důvody a okolnosti, které jí vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. V rámci těchto pohovorů však žalobkyně odpovídala vyhýbavě a velmi obecně, často nikoho nejmenovala, mluvila obecně o sestřích a bratrích ve víře, prostředníkovi, průvodcích atd. Mluvila o svém rozsáhlém pronásledování, avšak při zařizování víza, cestovního dokladu či následném legálním vycestování žádné problémy neměla. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16) a na rozsudek švýcarského Spolkového správního soudu ze dne 30. 9. 2016, v nichž bylo rozhodováno ve věci žalobkyně čínské státní příslušnosti hlásící se k domácí křesťanské, přičemž tyto soudy zpochybnily možnost legálního vycestování žadatelky z Číny, pokud by byla hledána čínskými orgány.
15. Žalovaný je přesvědčen, že v případě žalobkyně shromáždil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací z různých objektivních zdrojů, na základě kterých

byl spolehlivě zjištěn skutkový stav. V rozhodnutí uvedl, které doložené či navrhované materiály mezi podklady pro rozhodnutí nezařadil, včetně důvodů, jež jej k takovému kroku vedly. Logickou reakcí na opakované dokládání nejrůznějších materiálů žalobkyní a její zástupkyní tak bylo opakované konstatování správního orgánu, že obecně nezpochybňuje problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, nicméně se zdůrazněním nezbytnosti shledat individuální pronásledování ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu. Žalobkyně při dokládání dokumentů uvedla, že v doložených materiálech osobně její jméno zmiňováno není, že obsahují pouze informace o událostech, které se staly v místě a prostředí, kde žila. I z dalších sdělení žalobkyně a předkládaných materiálů dle žalovaného vyplývá, že je jimi dokládána zejména situace křesťanů v zemi původu žalobkyně. Správní orgán proto shledal takové materiály jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivity správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, neboť disponoval a do spisu zařadil dostatečné množstvím podkladů pro vydání rozhodnutí.

16. Žalovaný odmítl námitky vůči argumentaci týkající se zařazení zprávy Čína: Křesťané, vydané Ministerstvem vnitra Velké Británie v březnu 2016. Poukázal na to, že jde o jeden z řady dalších k věci shromážděných podkladů, v jejichž celkovém kontextu byl žalobkyní předestřený azylový příběh posuzován. Ve vztahu k argumentaci domáhající se zohlednění zastaralosti touto zprávou zmiňovaného rozsudku Velké Británie a usilující o zohlednění jiného žalovaný uvedl, že správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany není založeno na zmiňovaném precedentu a uvedenou zprávu považuje za jeden z objektivních, odborně ceněných a nezávislých zdrojů pro získání informací o situaci v Číně.
17. Žalovaný má zato, že za okolností odjezdu ze země popsaných samotnou žalobkyní se jeví logickou jeho úvaha, že mohla svou situaci řešit cestou vnitřního přesídlení v rámci historicky, sociálně i jazykově pro ni blízkého prostředí Číny, kde by navíc byla vlastním rodinným příslušníkům nepochybně blíže než v Evropě. Možnost vnitřního přesídlení v rámci Číny dle žalovaného potvrzuje i skutečnost, že žalobkyně uváděla, že veškeré pátrání po její osobě se vztahovalo pouze na část města Houma, v jiných částech města se s problémy související s její vírou nesetkala. V pohovoru ze dne 22. 11. 2016 výslovně uvedla, že cestovní pas si vyřídila na místní policii Ludong ve městě Houma, ale ti kdo ji hledali, byli policisté ze stanice Pingyang, kde o cestovní pas nežádala. Žalovaný připomněl i fakt, že žalobkyně přistoupila k objasňování předložené nepravdivých informací zastupitelskému úřadu ČR a rovněž cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla v Praze až po konfrontování s kopií své žádosti o udělení víza, obsahující informace rozdílné od těch, které poskytla v řízení o mezinárodní ochraně. Poukázal rovněž na to, že žalobkyně tvrzenému zájmu policie o svou osobu úspěšně unikala změnou bydliště až do svého odletu. Popsala jediný incident s bezpečnostními složkami, který se ovšem odehrál již v roce 2013, tedy 2,5 roku před odjezdem z Číny. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek ESLP ve věci Öcalan proti Turecku ze dne 12. 5. 2005, dle něhož musí podle judikatury špatné zacházení dosáhnout určité minimální úrovně závažnosti, má-li spadat do působnosti čl. 3. Na základě tvrzení žalobkyně žalovaný usoudil, že jednání bezpečnostních složek nevykazovalo znaky opakovanosti, ani nebylo dostatečně intenzivní na to, aby mohlo být shledáno za pronásledování, šlo o jeden incident, který se do odjezdu již neopakoval, žalobkyně není ani trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoli jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě. Dále poukázal na pochybnosti, které má v

souvislosti s tím, že v době, kdy žalobkyně deklarovala, že byla policií neustále hledaná policií a musela se tak ukrývat, jí byl bezproblémově v prosinci roku 2015 vystaven cestovní pas s biometrickými údaji. Tvrzení žalobkyně, že orgány, které jí vydaly cestovní doklad, či bezpečnostní složky, které kontrolují hranice, jsou odlišné od těch, které ji údajně hledaly a pronásledovaly v místě jejího bydliště, nejsou ani vzájemně propojené, a proto nebyly vzájemně informovány, označil žalovaný za nepřesvědčivé. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti v zemi původu ohrožena nebyla a dle názoru žalovaného prezentované potíže značně nadhodnotila.

18. Žalovaný má zato, že své rozhodnutí řádně odůvodnil i ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu. Skutečnosti představující okolnosti hodné zvláštního zřetele v případě žalobkyně shledány nebyly. Připomněl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok.
19. Ve vztahu k posouzení důvodnosti žádosti z hlediska ustanovení § 14a zákona o azylu žalovaný poukázal na relevantní judikaturu a zopakoval svůj názor na řešení situace žalobkyně možností vnitřního přesídlení žalobkyně. Připustil, že v napadeném rozhodnutí některou pasáž citoval vícekrát, avšak jednou je uvedena u zdůvodnění neudělení azylu a podruhé u zdůvodnění neudělení doplňkové ochrany. Tato skutečnost však nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný uzavřel, že doplňková ochrana nebyla žalobkyni udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobkyní ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad jejího vystavení riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Číny.
20. K námitce žalobkyně ohledně medializace případu žalovaný uvedl, že je to právě komunita čínských občanů, kteří přijeli s obdobným azylovým příběhem ve zhruba stejném období, kdo aktivně medializuje svůj azylový příběh. Žalovaný sám nebyl nikdy iniciátorem žádné z medializací a nikdy neposkytl médiím žádné konkrétní informace o podaných žádostech. Za lichou označil námitku, že neumožnil žalobkyni seznámit se s rozhodnutím v jejím rodném jazyce, neboť jak vyplývá z protokolu o předání rozhodnutí ze dne 22. 2. 2018, byla žalobkyně v tento den řádně seznámena s obsahem rozhodnutí, včetně poučení o jejích dalších právech a povinnostech, a to v jazyce čínském, za přítomnosti tlumočnice. Svým podpisem stvrdila, že rozhodnutí porozuměla. Za irrelevantní označil žalobou navrhované důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádostí o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami. Uvedl, že každá žádost o mezinárodní ochranu je správním orgánem vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, stejně tak tomu bylo i v případě žalobkyně.
21. Ve vyjádření k doplněným důkazním návrhům žalobkyně žalovaný uvedl, že zdroje, ze kterých jsou zprávy čerpány, vykazují značná bezpečnostní rizika. Internetové stránky, z nichž bylo čerpáno, nejsou standardně zabezpečeny protokolem „https“. Jde tedy o stránky, jejichž věrohodnost již jen tímto značně trpí. Dále žalovaný uvedl, že i tak však informace předložené žalobkyní v podstatě dublují informace, které již obsahem spisu jsou, a byly získány z jiných renomovaných zdrojů, např. informace stran incidentu

v McDonald's v roce 2014. Dodal, že v doplněných zprávách nenalezl žádné informace, které by dokládaly azylový příběh žalobkyně v jejím konkrétním případě a žalobkyně v nich není ani nikde zmiňována. Při svém rozhodování přitom hodnotil i řadu důkazů, které byly v rámci správního řízení žalobkyní předkládány, a pokud nepřistoupil zejména z důvodu hospodárnosti k jejich překladu, řádně to v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil.

22. V replice na vyjádření žalovaného, jejíž přílohou byla i zpráva Veřejného ochránce práv o šetření z vlastní iniciativy ve věci udělení mezinárodní ochrany ze dne 31. 10. 2018 a rozhodnutí žalovaného v obdobných věcech, žalobkyně zopakovala a dále rozvedla svoji argumentaci proti některým úvahám a závěrům žalovaného. Uvedla, že žalovaný ve svém vyjádření na jedné straně nezpochybňuje obecně problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, ale na druhé straně tvrdí, že žalobkyně neprokázala individuální pronásledování, jakoby šlo příslušnost ke skupině a důsledky s tím spojené oddělit. Žalobkyně je součástí pronásledovaného celku věřících se všemi znaky a důsledky, přičemž pronásledování křesťanů v Číně je notoricky známou skutečností. Odmítla závěr žalovaného, že přistoupila k objasňování předložené nepravdivých informací zastupitelskému úřadu ČR a cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla v Praze až po konfrontování s kopií své žádosti o udělení víza. Tento závěr je vnitřně rozporuplný, neboť žalovaný nezpochybnil, že žalobkyně při žádosti o udělení azylu poskytla pravdivé informace a při pohovoru vysvětlila rozpor mezi informacemi, které uvedla v žádosti o vízum a při vstupu do prostoru letiště Václava Havla. K tvrzení žalovaného, že měla možnost požádat o mezinárodní ochranu hned po svém příletu na Letišti Václava Havla, namítla, že o této možnosti nevěděla, tato skutečnost přitom nemůže mít negativní dopady na hodnocení její věrohodnosti. Žalobkyně odmítla i logiku úvahy žalovaného, že měla možnost vnitřního přesídlení v rámci země původu, a shodně jako v žalobě namítla, že žalovaný tento svůj skutkový závěr nijak neodůvodnil a že je tento závěr i v rozporu s jeho skutkovým závěrem o celkově nepříznivé politické a náboženské situaci v Číně. Žalobkyně nemohla využít pro řešení své situace vnitřního přesídlení v rámci Čínské lidové republiky, jelikož situace křesťanských uprchlíků je, jak žalobkyně i dokládala navrženými důkazy, ve všech provinciích Čínské lidové republiky neutěšená. Žalobkyně dále poukázala i na některá další dle jejího názoru vnitřně rozporná tvrzení žalovaného.
23. Dle žalobkyně nemají závěry žalovaného o tom, že jí nemůže hrozit žádné nebezpečí v souvislosti s podáním žádosti o azyl v zahraničí, oporu ve správním spisu. Není totiž pravda, že neexistují zprávy o špatném zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl, kteří se vracejí do Číny. Žalovaný si však žádné takové informace neobstaral. Přitom zcela pominul vyjádření Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, která potvrzuje možné problémy neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po jejich návratu do Číny, a neobstaral si ani aktuálnější vyjádření MZV. Žalobkyně je přesvědčena, že i další navrhované důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu, jsou opodstatněné. Jejich provedením chce prokázat, že její žádost nebyla posouzena řádně, striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, neboť v obdobných věcech pojednávajících rovněž o příslušnících Čínské lidové republiky, kteří byli ve své zemi původu pronásledováni ze shodných důvodů a velmi podobným způsobem, jim mezinárodní ochrana udělena byla.

IV. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 s. ř. s., když dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
25. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala dne 29. 3. 2016 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 1. 4. 2016 poskytla údaje k podané žádosti, kdy za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že v Číně chybí náboženská svoboda a že byla kvůli své víře utlačována, při návratu z náboženského setkání byla chycena policií. Dále uvedla, že se narodila ve městě Haouma, provincii Shaanxi v Číně, je chanské národnosti, je křesťankou, hlásí se k církvi Yin xin cheng yi (psáno také Yinxinchengyi - „sola fidei - „pouze víra“), je vdaná a má dvě děti, dceru narozenou dne 17. 9. 1994 a syna narozeného dne 16. 7. 2011.
26. Dne 25. 5. 2016 byl se žalobkyní proveden pohovor. Při něm uvedla, že v březnu 2016 se rozhodla vycestovat z Číny hlavně kvůli náboženské svobodě, protože se jako věřící necítí svobodná. Musela opustit svůj domov a skrývat se u příbuzných či bydlet v pronájmu, kde ji nikdo neznal. Zemi si nevybírala nějak speciálně, stačilo jí, že tam bude svoboda. Když se její dcera dozvěděla víc o Evropě, tak se mluvilo o Francii nebo Německu, cestovní agentura, co zařizovala cestu, doporučila ČR. Víza do ČR si žalobkyně zařizovala dne 1. 3. 2016 v Pekingu ve vízovém centru. Jela tam s dcerou a žádosti o víza podávaly osobně. Vyplnily formulář a nechaly si vzít otisky prstů. Víza pak dostaly prostřednictvím kurýra. Další dvě země uvedené v žádosti jí naplánovala ta cestovní agentura. Řekli jim, že jsou to přilehlé země a že je to vhodná destinace na výlet. Bez turistického víza by se sem totiž nedostala, ale turistika nebyla cílem. Hlavním účelem bylo najít svobodu. Co se týče náležitostí žádosti o vízum, dodaly s dcerou pouze své osobní doklady, tedy občanský průkaz, pas a doklad o trvalém bydlišti a zbytek doplnila agentura. Za vyřízení jim dala 53.000 RMB a pak dala ještě 10.000 RMB kamarádovi, že jí to pomohl zařídit. Letenky do ČR rovněž zařídil ten prostředník a náklady na ně byly obsaženy v té sumě, kterou mu dala. Zmíněná cestovní agentura sídlí u nich na ulici Xin Tian nedaleko náměstí. Z vlasti cestovala s dcerou letecky z Pekingu přes Moskvu do Prahy. Při vycestování z Číny se sice bála, že je chytnou, ale chtěly to zkusit. O jejich záměru opustit Čínu věděl pouze syn žalobkyně. Když s dcerou přicestovaly na území ČR, moc toho nevěděly o tom, že zde mohou podat žádost o mezinárodní ochranu. Pak se o tom dozvěděly od organizace pro lidská práva (Organizace pro pomoc uprchlíkům - dále také jen „OPU“) a bydlely jeden den v bytě jedné pracovnice té organizace pro lidská práva, další den bydlely u nějakého muže, který také pracoval v této organizaci. Ten jim pak zaplatil taxi, které je dovezlo na místo, kde bydlely čtyři dny. Do přijímacího střediska v Zastávce cestovaly vlakem, ten člověk z OPU jim nakreslil mapku, kam mají jít. Co se týče jejího zaměstnání v Číně, žalobkyně vypověděla, že její rodina jsou rolníci a ona se také věnovala zemědělství. Rovněž trochu obchodovali, prodávali tkaniny nebo oblečení. Dělali i dealery pro jiné výrobce. V žádné firmě nikdy nepracovala. Sdělila, že potvrzení o zaměstnání doložené k žádosti o vízum do ČR dělala ta agentura. Něco takového jako manažerku prodeje sice žalobkyně dělala, ale ne ve firmě uvedené na potvrzení. Skoro dva roky se totiž skrývala kvůli své situaci, nepracovala. V té agentuře jim dali takový balík dokumentů a řekli jim, že mají jít na to centrum víz a tam jim bylo řečeno, aby to podepsaly. Problém je dle žalobkyně v tom, že z Číny není snadné odjet a je k tomu potřeba využít různých prostředků.

27. V doplňujícím pohovoru dne 22. 11. 2016 žalobkyně uvedla, že se hlásí k církvi Yin xin cheng yi, která patří mezi domácí církve, je to protestantská církev. Ona sama se stala členkou církve v březnu 2012. Žalobkyně popsala průběh zatčení a výslechu na policii dne 7. 9. 2013, kdy byla zadržena asi 6 hodin. Uvedla, že byla zadržena policií v bytě přítelkyně, kam šla se svou dcerou šířit evangelium a kde si povídaly i o náboženských věcech. Pak přišli policisté, kteří je nejdříve identifikovali a pak je odvedli na místní oddělení, kde ji vyslýchali ohledně její víry, ptali se, od kdy žalobkyně věří v Boha, kdo vůči ní šíří víru, kdo jsou vedoucí církve, kde bydlí a kladli jí v tomto smyslu další otázky. Žalobkyně jim nic neprozradila, nechtěla zradit spoluvěřící, tak ji začali bít. Bili ji do obličeje, podráždou boty a říkali jí, že nesmí věřit. Pak jí dávali rány i elektrickým obuškem, nedbali na to, kam ji výbojem zasáhnou, a přitom jí stále nadávali. Pak uslyšela křik své dcery a upadla do bezvědomí. Když se probudila, byla vedle ní dcera a žalobkyně nebyla schopná vstát. Policisté pak po nich chtěli platební kartu a kódy k nim s tím, že je to dnes vyjde levně, pokuta činila 10.000 juanů. Žádné dokumenty o výslechu a zadržení nepodepsaly a nedostaly ani doklad o zaplacení pokuty. Toto vše proběhlo na místním oddělení policie ve městě Haouma, asi 2 až 3 km vzdáleném od bydliště žalobkyně. Následkem fyzických útoků měla žalobkyně podlitiny po celém těle, nějakou dobu ji bolela hlava a léčila se více než dva měsíce. Léčila ji švagrová, tj. manželka jejího mladšího bratra, která je lékařka. Léčila ji akupunkturou a mastmi tradiční čínské medicíny. Téměř tři měsíce nemohla pracovat a cítila se špatně i psychicky. Poté, co je propustili, často přicházeli k žalobkyni domů ji kontrolovat a vyhrožovali jí. Měly to být výstrahy, aby přestala být věřící. Od roku 2013 do jara 2014 přišla policie dvakrát. Potom několikrát přišel starosta vesnice a mluvil ve stejném smyslu. Na jaře roku 2014 došlo k oné události u nich v Shanxi a útlak se stal tvrdším, konkrétně od června 2014. Nebyla doma, ale když se domů vracela, potkala manželova příbuzného (bratrance), který jí říkal, že k nim domů přijela policie. Proto se domů nevrátila a rovnou utekla. Šla k sestřenici, kde se schovávala rok. Ve stejný den přijela policie na místo, kde pracovala její dcera, také ji chtěli chytit, ale nechytili. Žalobkyně uvedla, že ačkoliv již policií zadržena nebyla, žila velmi těžkým životem. Kontakty s rodinou udržovat nesměla. Na dotaz správního orgánu, proč se proti postupu policie nebránila, odpověděla, že byla zadržena policií s cílem potlačit věřící a pokud by šla něco nahlásit, způsobila by si ještě větší problémy. Krom toho to jiní lidé zkoušeli, oznámili to, ale výsledkem bylo jejich odsouzení k trestu soudem. V červenci 2015 někdo udal, že bydlí u své sestřenice, proto si pronajala byt v místě Nanbucun, tj. asi 4 až 5 km od bytu sestřenice a poté se začala stýkat s dcerou. Poté již žádné osobní potíže s policií neměla. Ale hledali ji, nemohla se ukázat. Uvedla, že byla svědkem zatčení své spolužačky, když s ní šla k představené jejich církve, na ulici ke spolužačce přiskočili tři policisté a zadrželi ji. Žalobkyně stačila naskočit na kolo a podařilo se jí ujet. Na dotaz správního orgánu, jak to, že jí byl v prosinci roku 2015 vydán státními orgány cestovní doklad, když v té době měla být hledána, sdělila, že místo, kde ji policie hledala a místo, kde jí byl vydán pas, jsou dvě různá místa. Cestovní pas si vyřídila na místní policii Ludong, ve stejném městě Houma. Ale ti policisté, co ji hledali, byli ze stanice Pingyang. Dále žalobkyně sdělila, že ve vlasti nebyla trestně stíhána, ani neměla jakékoliv soudní řízení. Rovněž po ní nebylo vyhlášeno oficiální policejní pátrání, ani není předmětem celo-čínského zatykače.
28. V případě návratu do vlasti se žalobkyně obává toho, že jim v Číně není dovoleno, aby byli věřící, protože čínští komunisté věřící utiskují. Bratři a sestry jsou v nepravděpodobných intervalech chytáni, nemůže proto zpět. Rovněž popsala, jak v září 2016, když se vraceli

z kostela, byl u pobytového střediska muž s pekingským dialektem. Ten člověk si je mobilem fotil a ptal se na jejich osobní údaje. Potkali ho krátce poté, co se objevilo sdělení, že v ČR je 60 Číňanů. Její jméno sice publikováno nebylo, ale bylo uvedeno, že to jsou lidé, co odjížděli od února a ony odjely v březnu. Ona osobně s tím Číňanem zde u tábora nehovořila, ale on ji vyfotil, fotil tam mnoho dnů. Dodala, že kvůli útisku ze strany čínských komunistů nemohla normálně pracovat, vrátit se domů a žít se svou rodinou. Nemohla řádně vyznávat svou víru, tj. nemohli se společně setkávat a modlit. Posledním impulsem, který ji přiměl Čínu opustit, bylo uvěznění další jejich představené. Dále žalobkyně popsala své náboženství, aspekty jeho fungování a sociální uspořádání jako domácí církve, mimo jiné také potřebu šířit evangelium. Žalobkyně zmínila, že její církev v Číně není povolená, ovšem prakticky žádné křesťanské učení není povolené, domácí shromáždění jsou zakázána a pokud někdo něco takového zjistí, musí to oznámit.

29. Ve správním spise jsou kromě žalobkyní předložených materiálů dále založeny listiny, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to Informace Human Rights Watch ze dne 12. ledna 2017, zpráva Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína, ze dne 27. ledna 2016, Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 – Čína, ze dne 24. února 2016, Výroční zpráva China Aid Association za rok 2015, Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, z března 2016, zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015, ze dne 10. srpna 2016, zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané, z března 2016 a zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015, kapitola IV: prioritní země – Čína, ze dne 21. dubna 2016.
30. S podklady pro rozhodnutí ve věci byla žalobkyně seznámena ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 4. 4. 2017. Poté žalobkyně zaslala písemná vyjádření k některým shromážděným materiálům.
31. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobkyně není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobkyně v žalobě namítala především to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, přičemž argumentaci směřovala zejména k důvodům uvedeným pod písm. b) tohoto ustanovení (neboť má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu jejího náboženského vyznání), z důvodu opatrnosti pak tvrdí, že v případě neudělení azylu bylo na místě udělit alespoň doplňkovou ochranu. Dále pak namítá procesní vady a nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
32. Jak vyplývá z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu, mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Azyl dle ustanovení § 12 zákona o azylu

33. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství

má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

34. Pokud jde o důvody pronásledování podle § 12 písm. a) zákona o azylu, tj. pronásledování v důsledku uplatňování politických práv a svobod, žalobkyně v tomto směru žádné argumenty nevznášela. Lze proto souhlasit se žalovaným, že v jejím případě nelze shledat důvody podřaditelné pod toto ustanovení, neboť v řízení nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by v zemi původu vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobkyně sama sdělila, že nebyla členem žádné politické strany či organizace a že nemá žádné politické přesvědčení, neuváděla, že by se jakkoliv politicky či jinak veřejně angažovala. Lze dodat, že právo na náboženskou svobodu se považuje za základní občanské právo, nikoliv však specificky za právo politické. Soukromá setkání (shromáždění) spoluvěrců jsou projevem praktikování víry a jedná se tak o projev práva na vyznání.
35. Žalobkyně svou žalobní argumentaci soustředila zejména na odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu jejího náboženského vyznání.
36. Dle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu je přitom za pronásledování považováno „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
37. Za pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), je považováno jednání, které je svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a). Podle odst. 2 písm. a) stejného článku kvalifikační směrnice může být za pronásledování ve smyslu odstavce 1 považováno mimo jiné např. použití psychického nebo fyzického násilí, právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání, odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu.
38. Pojem náboženství zahrnuje zejména zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo příkázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením (čl. 10 odst. 1 písm. b/ kvalifikační směrnice).
39. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystavena pronásledování ve smyslu ustanovení § 2

odst. 4 zákona o azylu, a neshledal proto, že by mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu.

40. V odůvodnění svého závěru předně uvedl (strana 10 rozhodnutí), že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině, že má však určité pochybnosti ohledně jejích tvrzení o životě v zemi původu a konkrétních potížích. Dále pak jmenoval některé okolnosti, které dle jeho názoru značně snižují její věrohodnost ve vztahu k tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a podání žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu poukázal na skutečnost, že žalobkyně přicestovala do ČR v rámci organizované skupiny dalších spoluobčanů (souvěrců), že uvedla nepravdivé informace pro potřeby udělení turistického víza, o nichž však neinformovala ihned správní orgán ani cizineckou policii, že nebyla ochotna sdělit správnímu orgánu podrobnosti o konkrétních osobách, které jí zajistily vízum, že jí byl vydán bez problémů cestovní pas a bez problémů vycestovala ze země a že žalobkyně i ostatní její souvěrci v co nejkratší možné době našli zaměstnání, což dle žalovaného nasvědčuje spíše ekonomickým zájmům žalobkyně, než útěku před náboženskou perzekucí (strana 11 až 13 napadeného rozhodnutí).
41. Žalovaný současně nevyloučil, že žalobkyně je příslušnicí církve Yinxinchengyi, neboť (jak uvedl) „její výpovědi v tomto směru byly konzistentní, vnitřně ani ve vzájemném vztahu nerozporné a bez ohledu na skutečnost, že se správnímu orgánu nepodařilo získat konkrétní a objektivně ověřitelné informace o tomto konkrétním náboženském hnutí, považuje správní orgán vyjádření žadatelky v tomto bodě za dostatečné“ (strana 14 a 15 rozhodnutí). V návaznosti na to zrekapituloval situaci v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně na základě jím shromážděných zpráv. Uvedl, že podle informace Human Rights Watch ze dne 12. ledna 2017 omezuje vláda praktikování náboženství na pět oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznaných náboženských prostorách, vláda klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou, jako „kulty zla“. Dle zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína, ze dne 27. ledna 2016, je svoboda vyznání ze strany formálně ateistické Komunistické strany Číny přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, která řídí jejich činnost, dohlíží na duchovenstvo a upravuje teologii. Některé skupiny, včetně určitých buddhistických a křesťanských sekt, jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Neregistrované skupiny, včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací, působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se poklidně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromáždění jiných domácích církví jsou naopak přepadána nebo vykazována ze svých shromaždišť. Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 - Čína, ze dne 24. února 2016, byla svoboda vyznání v Číně i nadále systematicky potlačována. Dle Zprávy o lidských právech a demokracii za rok 2015 vydané Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie, ze dne 21. dubna 2016, docházelo v Číně i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Výroční zpráva China Aid Association za rok 2015, z března 2016, uvádí, že všechna vládní ministerstva zesílila v roce 2015 potlačování takzvaných kultů a domácích církví; nejostřejší z těchto akcí byly zásahy proti křesťanství v provincii Če-ťiang, domácí církve byly přísně sledovány a donucovány k připojení se k oficiální církvi. Dle zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015, ze dne 10. srpna 2016, Ústava Číny stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální“ náboženské aktivity a

nedefinuje pojem „normální“. Ve zprávě je rovněž uvedeno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestům odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním jejich náboženských praktik. Dle zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie - Čína: Křesťané, z března 2016, se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života, omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Žalovaný uzavřel, že členové náboženských menšin v Číně se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek.

42. Žalovaný tedy na základě jím shromážděných zpráv o situaci v zemi původu žalobkyně vzal za prokázané, že v Čínské lidové republice je svoboda náboženského vyznání do značné míry omezována a že zde existuje pronásledování z náboženských důvodů. V tomto lze se žalovaným zcela souhlasit.
43. Krajský soud však nemůže přisvědčit jeho odůvodnění neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je odůvodněno nedostatečně. Žalovaný uvedl, že neshledal důvodnost žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobkyně nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě jejího návratu do vlasti. Konstatoval, že ačkoliv byla žalobkyně příslušnicí uvedené církve a svou víru po značnou část života ve své vlasti vyznávala, nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek dlouhodobě pronásledována dle zákona o azylu, tj. nebyla závažným způsobem porušena její základní lidská práva. Uvedl, že pokud šlo o jediné zadržení žalobkyně, došlo k němu více jak dva roky před jejím odjezdem z vlasti a šlo o jediný incident, který měla, a přestože jednání policistů vůči žalobkyni překročilo akceptovatelnou míru a šlo evidentně o porušení služebních povinností i zákona z jejich strany, jednalo se o jediný konkrétní incident, znovu zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna již nebyla a nebyla ve své vlasti během života ani v současnosti trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně pak z důvodu svého náboženského přesvědčení. Z uvedeného pak žalovaný dovodil dílčí závěr, že „žalobkyně pouze využila znalosti o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla“. Dle žalovaného nikdo žalobkyni objektivně nebránil v její víře, nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání, ale ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody či jiných jejích základních lidských práv.
44. Tento závěr žalovaného je však v rozporu s opakovaným tvrzením žalobkyně o tom, za jakých okolností probíhají jejich náboženská setkání (což korespondovalo s informacemi o zemi původu shromážděnými žalovaným), o jejím zadržení na několik hodin (včetně bití při výslechu), o jejím následném pronásledování policií, kvůli kterému musela měnit místo pobytu a ukrývat se, tvrzením o zatčení její spolužačky, když obě chtěly navštívit svoji představenou, tvrzením o zatčení představené a o vyšetřování i nové představené žalobkyně. Žalobkyně v zásadě konzistentní azylový příběh vylíčila a nezůstala pouze u obecných tvrzení a znalostí o pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně,

přičemž ve vylíčení toho, co prožila v souvislosti s vyznáváním víry, se zásadnější nesrovnalosti nevyskytly. Žalovaný k zadržení žalobkyně sice uvedl, že o něm má určité pochybnosti vzhledem k jejímu tvrzení o použití elektrického obušku, ze kterého (jak uvedl) „vyvázla pouze s podlitinami a nemusela vyhledat odbornou lékařskou pomoc“. Není však zřejmé ani ničím podložené, z čeho žalovaný dovozuje svůj názor, že by žalobkyně nutně musela mít bezpočet popálenin a musela být odborně ošetřena, resp. několik dní hospitalizována. Navíc ani nekonkretizoval, čemu vlastně neuvěřil, zda tomu, že byla zadržena nebo zda neuvěřil vylíčení průběhu výslechu nebo tomu, že při výslechu proti ní bylo použito nějaké fyzické násilí nebo pouze přímo elektrický obušek. Takové hodnocení je tedy nepřezkoumatelné. Pokud žalovaný uvedl, že jisté pochyby v něm vzbudily také žalobkyní popsané události po propuštění, když vypověděla, že po jejím propuštění k ní domů často chodili policisté spolu se starostou a poté několikrát starosta sám, a že poté však upřesnila, že od jejího propuštění do jara 2014 přišli policisté celkem dvakrát, nutno podotknout, že z protokolu o pohovoru ze dne 22. 11. 2016 takto interpretovaný rozpor nevyplývá. Žalobkyně na dotaz, jaké další následky pro ni mělo zadržení policií, uvedla, že „často přicházeli“ k nim domů je kontrolovat (neuvedla však konkrétně kdo a v jakém časovém období), na další dotaz opověděla, že od propuštění (tj. od září 2013) do jara 2014 přišli policisté dvakrát a že poté už chodil jenom starosta s dalším člověkem z obce, který má na starosti klid v obci. K související otázce „snížené“ věrohodnosti žalobkyně, k níž žalovaný při svém hodnocení rovněž dospěl, viz níže.

45. S ohledem na výše citované ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice lze tak připustit, že žalobkyně mohla mít odůvodněné obavy z pronásledování pro příslušnost k tvrzené náboženské skupině, přičemž tato skutečnost nebyla v průběhu správního řízení ničím vyvrácena. K tomu krajský soud dodává, že zákon o azylu ani kvalifikační směrnice nevyžaduje, aby se žadatel o azyl opakovaně vystavoval fyzickému násilí a psychickému nátlaku pro vyznání své víry, aby následně mohl být úspěšný se svojí žádostí o mezinárodní ochranu.
46. Jak je již shora uvedeno, žalovaný při hodnocení odůvodněnosti strachu žalobkyně z pronásledování vycházel také ze závěru o snížené věrohodnosti žalobkyně. V tomto směru je však předně nutno žalovanému vytknout, že neuvedl jednoznačně a dostatečně srozumitelně, která konkrétní tvrzení považuje za nevěrohodná a která nikoliv, neboť konstatování, že určitá skutečnost „sníží věrohodnost žadatelky i ve vztahu k jejím dalším tvrzením“ zcela srozumitelné není. Jestliže je věrohodnost nějaké osoby „snížená“, je obvykle zpochybněna celková věrohodnost takové osoby a je nutno jednoznačně konkretizovat, kterým jejím tvrzením pro věc podstatným správní orgán uvěřil, kterým nikoliv a proč. V projednávané věci opíral žalovaný závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně o své úvahy ohledně „skutečných důvodů jejího odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a podání žádosti o mezinárodní ochranu“. K tomu krajský soud uvádí následující:
47. Pokud jde o úvahu o organizovaném příjezdu čínských žadatelů o azyl ve zhruba stejném období, je zřejmě pravděpodobné, že výjezd uváděné skupiny osob z Číny byl organizován. Ostatně sama žalobkyně vypověděla, že cestu zařizovala cestovní agentura, že se o této možnosti dozvěděla od dcery (a jejího kamaráda) a že podklady, které bylo potřebné předložit pro obdržení víza, zařizovala cestovní agentura. Žalobkyně tak zřejmě využila určité možnosti nabízené místní cestovní agenturou, která obstarávala cestu do ČR současně více čínským občanům. Žalobkyně tyto skutečnosti žalovanému sdělila již při prvním pohovoru, vysvětlila i to, proč některé podklady pro udělení víza nejsou

pravdivé. Z úřední činnosti je krajskému soudu známo, že závěr o organizovaném příjezdu žalovaný prezentuje i v odůvodnění dalších obdobných případů, avšak ze správního spisu nevyplynul jediný listinný důkaz na podporu takového tvrzení. I kdyby však tato organizovanost prokázána byla, rozhodně by nemohla být sama o sobě důvodem pro znevěrohodnění osoby žalobkyně a důvodem neudělení azylu či doplňkové ochrany. Pouze na základě uvedeného totiž nelze dovodit, že jedinou motivací žalobkyně k opuštění země původu byla motivace ekonomická, tj. nalezení práce v ČR, jak činí žalovaný. Pokud žalovaný měl za to, že uvedená okolnost hraje při hodnocení věrohodnosti žalobkyně významnou roli, měl jím zmíněné indicie podrobit dalšímu prověřování a dokazování, což však neučinil.

48. Pokud jde o nepravdivé informace pro potřeby udělení turistického víza a skutečnost, že žalobkyně požádala o azyl až v Příjímacím středisku v Zastávce u Brna, což podle žalovaného rovněž snižuje věrohodnost k dalším tvrzením žalobkyně, včetně skutečných důvodů odchodu z vlasti, nutno připomenout, že ustálená judikatura v azylových věcech s předložením padělaných dokladů či uvedení nepravdivých údajů, které žadatel o azyl použije za účelem získání možnosti vstoupit na území příjímacího státu, nespojuje a priori nevěrohodnost žadatele a jeho azylového příběhu. V tomto ohledu je totiž třeba odlišovat nepravdivé údaje, které žadatel uvede ve vztahu k orgánům země původu či v zemi původu, aby překonal případné bariéry pro vycestování, a nepravdivé údaje, které uvede po svém příjezdu do příjímacího státu. V daném případě však šlo jednoznačně o údaje, které měly zvýšit šanci žalobkyně na získání víza a vycestování z Číny. Ani podání žádosti o mezinárodní ochranu s odstupem několika dnů nepovažuje krajský soud v daném případě za okolnost, která by měla mít takový vliv na hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z vlasti, jak činí žalovaný. Ostatně žalobkyně po svém příletu pobývala na území ČR zcela legálně na základě turistického víza. Pro žalobkyni pak nemuselo být jednoduché se po příjezdu do ČR zorientovat, proto krajský soud nepovažuje ani za podstatné, jakým způsobem se dopátrala informací, kde se příjímací středisko nachází a jak se k němu dostat. Pokud žalovaný této skutečnosti důležitost přiřítal, měl pak řádně vyhodnotit, zda žalobkyně s přihlédnutím k jejím znalostem a možnostem objektivně mohla o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve (sama vypověděla, že o této možnosti nevěděla) a vyhodnotit i samotný význam těchto několika málo dnů.
49. Dle žalovaného nebyla žalobkyně rovněž ochotna sdělit bližší údaje o osobách, které jí pomohly se zařízením víza a které jí nasměrovaly do příjímacího střediska Zastávka. Z hlediska posouzení věrohodnosti žadatele o azyl však nelze ani tuto skutečnost hodnotit tak, jak činí žalovaný. Žadatel o mezinárodní ochranu má bezpochyby povinnost poskytnout v průběhu řízení nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace (srov. § 49a odst. 1 zákona o azylu). Není přitom pravda, že žalobkyně nebyla ochotna sdělovat údaje o tom, kdo jí pomohl. Vypovídala o tom, že do vízového centra jela s dcerou, že jim pomáhal její kamarád (uvedla jeho jméno, ale že jej neznala a měla obavy), uvedla, co vše zařídila cestovní agentura, protože nevěděla, co je vše k vycestování potřeba. Rovněž vypovídala o tom, kdo jim řekl o OPU a nasměroval je do příjímacího střediska v Zastávce (uvedla jeho křestní jméno). Že by žalobkyně byla dotazována na údaje, o kterých by nebyla ochotna vypovídat, z protokolů o pohovoru s ní nevyplynulo.

50. Rovněž úvahy žalovaného vztahující se k otázce vyřízení cestovního dokladu a bezproblémového vycestování žalobkyně ze země původu z letiště v Pekingu, které dle jeho názoru svědčí o nezájmu čínských orgánů o žalobkyni, považuje krajský soud za zcela povrchní. Posouzení této otázky totiž bezpochyby souvisí s tím, zda a jak jsou státní mocí v ČLR evidovány „problematické“ osoby (konkrétně příslušníci nepovolených či zakázaných církví) a zda jsou či nejsou v ČLR centrálně evidovány i ty osoby, které byly jen krátce zadrženy či zatčeny místními úřady a následně sledovány, kontrolovány či hledány místní policií. Aby mohl žalovaný učinit závěr, který učinil, měl ověřit, za jakých okolností jsou v jednotlivých provinciích takové osoby evidovány, kdy se dostávají do centrální evidence sledovaných osob, atd.
51. K tíži žalobkyně a jejích tvrzení pak nelze brát ani skutečnost, že v nejkratší možné době stanovené zákonem využila možnosti v ČR pracovat. To bez dalšího rozhodně nepotvrzuje, že do ČR přicestovala z ekonomických důvodů. Pokud pak žalovaný k tomu argumentuje tím, že se tak zachovala většina ze souvěrců žalobkyně pobývajících v pobytovém středisku, což dle jeho názoru svědčí o tom, že přicestovala do ČR z jiných důvodů, než uvádí, ani tento závěr žalovaného není ničím důkazně podpořen. Samostatně současně uvedl, že „o důvodech a motivech třetích osob, které zorganizovaly výjezd této skupiny osob, lze jen spekulovat“.
52. Argumentace žalovaného pro zdůvodnění snížené věrohodnosti žalobkyně tedy neobstojí, neboť nejde o takové důvody, na základě kterých by bylo možno uvedený závěr založit, některé pak nemají ani oporu ve spise. Žalovaný proto bude muset otázku věrohodnosti žalobkyně vyhodnotit znovu. V tomto směru není případné ani srovnání nyní projednávané věci s případem řešeným před ESLP v rozsudku Y. L. proti Švýcarsku, na který žalovaný ve vyjádření upozornil a který k vyjádření přiložil. Stěžovatelka v tam uvedené věci sice byla obdobně jako žalobkyně čínskou státní příslušnicí, která se hlásila k zakázané křesťanské církvi (šlo o Církev všemohoucího Boha) a které nebyl udělen azyl ve Švýcarsku. ESLP pak přisvědčil švýcarským orgánům ve vyhodnocení příběhu stěžovatelky jako zcela nevěrohodného s tím, že se pouze dozvěděla určité informace o zacházení čínských orgánů s čínskými křesťany od svých souvěrců a sama nejspíše vůbec nebyla členkou Církve všemohoucího Boha. O takovou situaci však v nyní projednávané věci nešlo, neboť žalovaný příslušnost žalobkyně k jí tvrzené náboženské křesťanské menšině a přiměřené znalosti o této církvi nezpochybnil.
53. Vyhodnocení otázky odůvodněného strachu z pronásledování (a to i v případě návratu do vlasti) závisí rovněž na posouzení otázky možnosti využití vnitřní ochrany v zemi původu, tedy možnosti vnitřního přesídlení. Dle bodu 27 kvalifikační směrnice platí vyvratitelná domněnka, že je-li původcem pronásledování nebo vážné újmy stát nebo státní subjekt, není účinná ochrana žadateli dostupná.
54. Žalovaný k obavě žalobkyně z pronásledování a zatčení uvedl, že mohla k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny. To zdůvodnil tím, že veškeré pátrání policie po žalobkyni se vztahovalo pouze na část města Houma a že po ní nebylo na celém území Číny evidentně vyhlášeno pátrání, neboť za účelem vyřízení víza cestovala do Pekingu a z letiště v Pekingu pak také odcestovala do ČR, aniž by se jí něco stalo. Žádná z použitých zpráv o situaci v zemi původu žalobkyně však neuvádí, že by v některé části ČLR k náboženskému pronásledování nedocházelo. Žalovaný tak při hodnocení možnosti vnitřního přesídlení vycházel z ničím nepodložené domněnky, že případné pronásledování žalobkyně by se odehrávalo pouze v oblasti města Houma, a

proto že se mohla přestěhovat do jiné oblasti či provincie. Napadené rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť odůvodnění otázky možného přesídlení v rámci Číny, kde by k pronásledování žalobkyně nedocházelo, je založeno pouze na nepodložených hypotézách a spekulacích, a nikoliv na pravděpodobnostním individuálním hodnocení vycházejícím z podkladových materiálů o zemi původu v kontextu azylového příběhu žalobkyně. V tomto ohledu nepochybně nelze pominout ani skutečnost, že žalobkyně by se vracela do vlasti s časovým odstupem dalece přesahujícím dobu platnosti jejího turistického víza.

55. Nutno konstatovat, že žalovaný svůj závěr o neexistenci odůvodněných obav žalobkyně z pronásledování odůvodnil de facto pouze zpochybněním některých tvrzení žalobkyně, aniž by je však konfrontoval s informacemi ze zpráv o zemi původu. Přitom i ze žalovaným shromážděných informací naopak vyplývá, že k pronásledování dochází na celém území Číny (např. Výroční zpráva China Aid Association za rok 2015, Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, z března 2016, uvádí, že v roce 2015 KS Číny zesilovala pronásledování domácích církví na celém území Číny, že KS Číny pokračovala ve svých tvrdých zásazích proti neregistrovaným církvím, pronásledovala zejména domácí církve a křesťany, kteří byli jejich příslušníky, dále pak uvádí, že nejostřejší perzekuce byla uplatňována proti křesťanům na jihu, jihozápadě a severovýchodně Číny).

Doplňková ochrana dle ustanovení § 14a zákona o azylu

56. Dále žalobkyně v žalobě namítala, že v případě neudělení azylu splňuje rovněž podmínky pro udělení doplňkové ochrany.
57. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
58. Jestliže žalovaný rozhodl, že v případě žalobkyně nejsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, bylo jeho povinností vyhodnotit také podmínky pro případné udělení doplňkové ochrany. Ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany (strana 19 a násl. napadeného rozhodnutí) uvedl žalovaný v podstatě to, co uvedl ve vztahu k neudělení azylu. Odůvodnění této části rozhodnutí tak trpí jistou paušalizací, což by (stejně jako opakování identických pasáží v odůvodnění) sice a priori nemuselo mít nutně za následek nezákonnost rozhodnutí, ale v případě, že v důsledku takového postupu nejsou řádně posouzeny všechny rozhodné aspekty případu, vyvolává takový postup nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dle krajského soudu

posoudil žalovaný otázku důvodných obav žalobkyně z nebezpečí vážné újmy nedostatečně a zcela povrchně.

59. Vzhledem k tomu, že i v kontextu doplňkové ochrany bylo potřeba zabývat se otázkou možnosti vnitřního přesídlení, tj. využití vnitřní ochrany v zemi původu, krajský soud v tomto směru odkazuje na své závěry uvedené již shora k této otázce u hodnocení podmínek pro azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť obdobně i zde jsou závěry žalovaného ohledně možnosti vnitřní ochrany nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nemající oporu ve správním spise i ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný svůj závěr neopřel o žádné konkrétní podklady.
60. Žalobkyně brojila i proti hodnocení jejích důvodných obav z návratu do ČLR. Lze souhlasit se žalobkyní, že jestliže žalovaný neprovedl jako důkaz např. navrhovanou zprávu Ministerstva zahraničních věcí čj. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, která hovoří o zatýkání i mizení osob navrátilivších se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny, sám však jakýkoliv jiný relevantní materiál podobného typu neobstaral, ani nevyžádal (ani např. aktualizované sdělení Ministerstva zahraničních věcí). Žalovaný argumentoval, že považuje obavy žalobkyně ze zatčení v případě jejího návratu do Číny za čistě účelové (i při zohlednění toho, že by při jejím návratu uplynula delší doba od uděleného krátkodobého víza), protože z jím shromážděných informací nelze dovodit, že by byla po svém návratu do vlasti zadržena a postižena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR z náboženských důvodů. K tomu žalovaný poukázal na „neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Číny“. Pokud však žalovaný poukazuje na neexistenci důkazů o systematickém týrání, zadržování a špatného zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl, kteří se vracejí do Číny, a vychází z toho, že důkazní břemeno prokázání této skutečnosti leží zcela na žalobkyni, krajský soud připomíná, že žalovaný byl povinen zcela konkrétními argumenty podloženými objektivními a aktuálními poznatky o situaci v zemi původu v daném případě vyloučit, že by v případě návratu žalobkyně do země původu mohlo dojít k jejímu ohrožení z hlediska možného zatčení, mučení či jiného závažného jednání ze strany čínské státní moci, což však neučinil.
61. Žalovaný vyloučil obavy žalobkyně, že se čínské státní orgány dozvědí, že v ČR žádala o azyl, i ve vztahu k medializaci případu žádostí čínských křesťanů v ČR o azyl, k čemuž uvedl, že žadatelům o udělení mezinárodní ochrany je garantována ochrana osobních údajů především ve vztahu k zemi jejich původu a že jakékoliv sdělování informací o řízení žalobkyně ve vztahu k zemi původu je ze strany správního orgánu naprosto vyloučené. Přitom poukázal i na to, že to byli naopak zástupci žadatelů o azyl z Číny, resp. někteří žadatelé osobně, kteří komunikovali s médii o svém případě. Doplnil, že přestože se v českých médiích objevila zmíněná zpráva, případně další články k této kauze, nebyly v nich uvedeny žádné informace, na základě kterých by bylo možno identitu jednotlivých žadatelů zjistit. Dle žalovaného proto není důvod se domnívat, že by se jakékoliv čínské státní orgány dozvěděly o skutečnosti, že právě žalobkyně požádala v ČR o mezinárodní ochranu.
62. Krajský soud nikterak nezpochybňuje dodržení mlčenlivosti žalovaného o žadatelích o mezinárodní ochranu v ČR, nicméně posouzení této otázky nestojí pouze na tom, že jestliže on sám neposkytl zemi původu žalobkyně žádné informace, že ji žádné nebezpečí v tomto směru nehrozí. Nelze navíc zcela přehlédnout ani to, žalobkyně při pohovoru

dne 22. 11. 2016 popsala situaci, která se stala v září 2016, kdy u pobytového střediska byl dle jejích slov nějaký Číňan, který si je fotil při návratu z kostela a ptal se jich na osobní údaje, což ohlásili správě uprchlických zařízení a následně bylo oznámení předáno policii. Jak šetření této události dopadlo, není známo.

63. K této části odůvodnění krajskému soudu proto nezbylo, než konstatovat, že k posouzení otázky bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky, si žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, což však bylo jeho povinností. Rovněž tato část odůvodnění je proto nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a nemající oporu ve správním spisu.
64. Pokud pak jde o namítané posouzení naplnění důvodu uvedeného v ustanovení § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tj. porušení mezinárodních závazků ČR v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu, toto ustanovení má ve vazbě k důvodu uvedenému v ustanovení § 14 odst. 2 písm. b) téhož zákona podpůrný charakter. Za situace, kdy je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné již ve vztahu k důvodu podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, není třeba se tímto dalším důvodem podrobněji zabývat.

Humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu

65. Žalobkyně vznesla námitku, byť v zásadě pouze obecného charakteru, i ve vztahu k neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. K tomu krajský soud konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, např. lze odkázat na rozhodnutí čj. 2 Azs 36/2005-48. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu žalobkyně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takovému závěru přisvědčuje, přičemž neshledal překročení mezí správního uvážení. Nutno připomenout, že za obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu se považuje např. zvlášť těžká nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55). Takové důvody v případě žalobkyně tvrzeny ani shledány nebyly.
66. K namítaným ryze procesním vadám podstatným pro další řízení krajský soud dále již pouze ve stručnosti uvádí následující.
67. Není vadou řízení, že žalovaný nezajistil překlad napadeného rozhodnutí do čínského jazyka. V souladu s ustanovením § 16 odst. 1 správního řádu jako obecné právní úpravy správního řízení v České republice, se ve správním řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Ustanovení § 22 zákona o azylu pak jako speciální právní úprava ve vztahu ke správnímu řádu pro řízení ve věci mezinárodní ochrany stanoví, že: „účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany má právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Písemnosti vyhotovené v cizím jazyce je účastník řízení povinen předkládat v originálním znění a současně v překladu do jazyka českého; to neplatí, jde-li o písemnost vyhotovenou v jazyce, v němž se vede řízení podle věty první, nebo pokud ministerstvo takový překlad nevyžaduje. Ministerstvo účastníku řízení ve věci

mezinárodní ochrany poskytne bezplatně tlumočníka na úkony, ke kterým byl ministerstvem předvolán nebo vyzván. Účastník řízení je oprávněn přizvat si na své náklady tlumočníka podle své volby.“ Z uvedeného vyplývá, že žadateli o azyl rozhodnutí správního orgánu se vyhotovují v českém jazyce, neboť právní předpisy mu neukládají povinnost překládat svá rozhodnutí do jiného jazyka, žadateli o azyl je však bezplatně poskytován tlumočník.

68. Je třeba souhlasit se žalovaným, že z protokolu o předání rozhodnutí ze dne 22. 2. 2018 (č. l. 257 správního spisu) vyplývá, že žalobkyně byla řádně seznámena s obsahem rozhodnutí v jazyce čínském za přítomnosti tlumočnice, včetně poučení o jejích dalších právech a povinnostech, přičemž svým podpisem stvrdila, že rozhodnutí porozuměla. Pokud tedy žalobkyně neuplatnila žádné námitky proti způsobu a rozsahu tlumočení při převzetí rozhodnutí a svým podpisem potvrdila, že obsahu rozhodnutí včetně poučení rozumí, nelze následně úspěšně namítat, že se tak nestalo. Žalovaný se tedy ohledně oznámení napadeného rozhodnutí žádné vady řízení nedopustil a postupoval i v souladu se svou běžnou správní praxí. Lze dodat, že překlad rozhodnutí si může žadatel o azyl obstarat na vlastní náklad, příp. může trvat na přítomnosti svého tlumočníka.
69. Úspěšná nemohla být ani námitka, že v důsledku nepřesných překladů z čínského jazyka vykazuje protokolace na některých místech nedostatky plynoucí z neporozumění otázky či překladu. Na tuto obecně vznesenou námitku lze pouze obecně uvést, že ze správního spisu je zřejmé, že pohovory byly s žalobkyní vedeny velmi důkladně a podrobně, byl jim přítomen tlumočník, který žalobkyni obsah protokolu vždy po ukončení pohovoru znovu přetlumočil a žalobkyní uplatněné výhrady žalovaný zaznamenal a zapsal i žalobkyní požadované upřesnění či doplnění. Ani v tomto směru tedy nedošlo ke zkrácení práv žalobkyně.
70. Zcela nad rámec uvedeného krajský soud podotýká, že mu je z úřední činnosti známo, že Veřejná ochránkyně práv provedla šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany příslušníkům Čínské lidové republiky hlásících se ke křesťanskému náboženskému vyznání. Krajský soud považuje za vhodné i zprávu Veřejné ochránkyně práv ze dne 31. října 2018, na kterou navazuje závěrečné stanovisko ze dne 21. června 2019, zohlednit při dalším posouzení věci, neboť obsahuje některé poznatky, které je dle názoru soudu možné pro posouzení věci žalobkyně využít.

V. Závěr a náklady řízení

71. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a vrátit věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
72. Bude na žalovaném, aby v novém rozhodnutí, pokud setrvá na svém závěru o neudělení azylu žalobkyni dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a téhož zákona, tento svůj závěr dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, a to včetně řádného posouzení a obstarání podkladů a informací k otázce bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země původu žalobkyně.
73. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla úspěšná žalobkyně, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě nákladů

právní služby poskytnuté advokátkou, jejíž odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ta učinila ve věci tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu, replika na vyjádření žalovaného) po 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 advokátního tarifu), k tomu má nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem 10.200 Kč. S připočtením daně z přidané hodnoty ve výši 21%, tj. 2.142 Kč, činí celková odměna zástupkyně žalobkyně částku 12.342 Kč. Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupkyně žalobkyně, neboť jde o advokátku (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 28. srpna 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně